

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2068	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω 11 Φεβρουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Φοβερὴ ἡμέρα!

Ἔρχεται ἡμέρα μεγάλη, Κυρίου παντοκράτορος (βλ. Ματθ. 4,1. Ἰεζ. 7,10. Πράξ. 2,20. Ἄπ. 16,14)

Σήμερα, ὅπως ὅλοι γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω**. Ἡ Κυριακὴ αὐτὴ στὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου ἴσον· διασκεδάσις, γλέντια, χοροί, μάσκες, μεθύσια, βωμολοχίες, ὅ,τι «*αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν*» (Ἐφ. 5,12). Γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας ἀντιθέτως ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἡμέρα κατανύξεως καὶ συναισθήσεως, γιὰ σοβαρὰ σκέψι ἐπάνω στὰ μεγάλα ζητήματα τῆς ζωῆς.

Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, γιὰ νὰ μᾶς συγκρατήσῃ ἀπ' τὸν κατήφορο τῶν παθῶν ἰδίως τὶς μέρες αὐτές, ὥρισε νὰ διαβάξεται σήμερα ἓνα εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 25,31-46), ποῦ εἶνε τὸ φοβερότερο ἀπ' ὅσα ἀκούγονται ὅλο τὸ χρόνο· ὁποῖος τ' ἀκούει καὶ δὲν αἰσθάνεται **φόβο**, θά 'νε πωρωμένος, λιθοκάρδιος, ἔχει καρδιὰ πέτρινη. Ἐδῶ **ὁ ὕμνωδὸς** λέει σήμερα, ὅτι «*Ἐννοῶν*», καθὼς δηλαδὴ συλλογίζομαι, «*τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν*», τὰ κρίματά μου, «*τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως*» (ἰδίωμ. 50άρ. ὄρθρ.). Ἐδῶ **ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος** λέει, ὅτι Ὑπάρχει κόλασι· θά 'θελα νὰ μὴν ὑπάρχη, γιὰτί κ' ἐγὼ εἶμ' ἁμαρτωλὸς καὶ τρέμω τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μὰ ὑπάρχει. Ἐδῶ **ὁ Ἐφραίμ ὁ Σῦρος**, ὁ ἅγιος ποῦ μελετοῦσε πάντα τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ἔλεγε· Στὴ σκέψι τῆς τὰ χεῖλη παγώνουν, ἡ γλῶσσα τρέμει, τὰ μέλη παραλύουν, ὁ λογισμὸς σκοτίζεται.

Γιὰτί λοιπὸν ἐμεῖς ἀκοῦμε τώρα αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο χωρὶς τὸ φόβο ποῦ ἔνιωθαν οἱ παλαιοί; Διότι, ἀγαπητοί μου, **δὲν ὑπάρχει πίστις**.

Φοβούμεθα μόνο αὐτὰ ποῦ δημιουργοῦν τώρα ἄμεση ἐντύπωσι, ὄχι τὰ μέλλοντα ποῦ προλέγει ὁ Κύριος. Θὰ φέρω μερικὰ **παραδείγματα**. Ἀκούγεται βροντὴ καὶ **πέφτει κεραυνός**. Ἄν βρίσκεσαι ὄχι μέσα στὴν πόλι ἀλλὰ στὸ ὕπαιθρο, ὅπως βρέθηκα πολλές φορές, μέσα σὲ δάση, κι ἀστράψη ξαφνικά, νιώθεις τρόμο καὶ παρακαλεῖς τὸ Θεὸ νὰ μὴν πέσῃ ὁ κεραυνὸς πάνω σου. Ἡ φουσκώνει τὸ **ποτάμι**, τὰ νερὰ ξεχειλίζουν, κι ὅσοι κατοικοῦν δεξιὰ κι ἀριστερὰ στὴν κοίτη ἀγωνιοῦν, ἐτοιμάζονται νὰ φύγουν,

παρακαλοῦν νὰ σωθοῦν τὰ σπιτικά τους. Ἡ γίνετα **σεισμὸς** πάνω στὴ φλούδα τῆς γῆς, ποῦ λὲς καὶ ὁ Θεὸς ξύνει τὸ ἔδαφος μὲ τὸ νύχι του, κι ἀνατριχιάζουν ὅλοι ἀπ' τὸ φόβο μὴν πέσουν τὰ κτήρια καὶ τοὺς πλακώσουν, καὶ ξεφωνίζουν, καὶ πέφτουν στὰ γόνατα παρακαλώντας νὰ σταματήσῃ ὁ κλόνος. Ἡ ὁ ναυτικός, ποῦ πλέει μέσ' στὸν ὠκεανό, βλέπει τὰ **κύματα** νὰ ὑψώνωνται, νὰ γίνωνται σκόνη στὸν ἄνεμο, νὰ χτυποῦν τὸ πλοῖο ἔτοιμα νὰ τὸ καταπιοῦν, καὶ πέφτει στὰ γόνατα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καταστρώματος καὶ παρακαλεῖ· Παναγιά κι ἅγιε Νικόλα, σῶστε με νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα στὸ χωριό μου. Ἡ πιάνει **φωτιά** τὸ δάσος καὶ κινδυνεύουν οἰκισμοί, ἡ γίνετα ἔκρηξι ἢ βραχυκύκλωμα στὴν πόλι καὶ καίγεται τὸ σπίτι ἢ τὸ κατάστημα, κ' οἱ ἄνθρωποι τρέχουν πανικόβλητοι καὶ ἀλλόφρονες...

Λοιπὸν, ἄνθρωπε, φοβᾶσαι τὸν κεραυνό, τὴν πλημμύρα, τὸ σεισμό, τὸ κύμα, τὴ φωτιά· ἀλλὰ τί εἶν' αὐτά; Μικρὰ δείγματα γιὰ νὰ καταλάβουμε τί τρόμος θὰ πέσῃ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ὁποία **δὲν εἶνε παραμύθι**. Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι αὔριο θὰ ξημερώσῃ Δευτέρα, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα αὐτὴ. Κι ἂν τρέμουμε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, πόσο περισσότερο ἐκείνον ποῦ τὰ δημιούργησε! Εἶνε «*ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32).

* * *

Ἄλλὰ ποιά γλῶσσα, ἀδελφοί μου, θὰ μπορέσῃ νὰ περιγράψῃ τὴ **φρίκη** τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως!

Μπροστὰ ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ Κριτοῦ θὰ ῥέη «*ποταμὸς πύρινος*» (ἔσπ. Σαβ. Ἀπόκρ.), σὰν νὰ 'χη ἀνοίξει ὁ Βεζούβιος ἢ ἡ Αἴτνα καὶ νὰ 'χη βγῆ κάτω ἀπ' τὸ φλούδι τοῦ ἐδάφους, μέσ' ἀπ' τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἓνα ποτάμι ὄχι σὰν τὸν Ἀλιάκμονα τὸν Πηνειὸ καὶ τὸ Δούναβι, ἀλλὰ **ἓνα ποτάμι φωτιάς**, ποῦ θὰ κάψῃ παλάτια· κοινοβούλια, δικαστήρια, πανεπιστήμια, θέατρα, ἐργο-

στάσια, στρατόπεδα... Τί θα κάνη δηλαδή τότε ὁ Θεός· θα κάνη ἀπολύμανσι! Γιατί τὴ βρωμίσαμε τὴ Γῆ. Ἡ ἀνόητη «ἐπιστήμη» μας φοβάται μὴ μολύνουμε τὴ Σελήνη – τὸ φεγγάρι θεωρεῖται παρθένο· μᾶς ἐνδιαφέρει μὴ μολύνουμε τὴ Σελήνη ἢ τὰ ἄστρα, ἐνῶ ἔχουμε μολύνει τούτη τὴ Γῆ. Ὅπως λοιπὸν σ' ἓνα σπίτι ποὺ ἔχουν ἄρρωστο μὲ μεταδοτικὴ ἀσθένεια παίρνουν τὰ ρούχα του καὶ τὰ βάζουν στὸν κλίβανο καὶ τ' ἀπολυμαίνουν, ἔτσι ἡ Γῆ θὰ μπῆ ὀλόκληρη μέσ' στὴ φωτιά, γιὰ νὰ καῖ ὅ,τι εἶνε σκουριά, οἱ ἀτιμίες καὶ τὰ αἴσχη, καὶ νὰ μείνη ὅ,τι εἶνε χρυσάφι, ὅ,τι καθαρὸ καὶ ἅγιο.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ στηθῆ **ἓνας θρόνος**. Τί θρόνος; Ὅχι ὑλικός, ἀπὸ εὐγενῆ μέταλλα καὶ στολισμένος μὲ πολύτιμους λίθους, ἀλλὰ ἓνας «**θρόνος δόξης**» (ἐ.ἀ.), τὸν ὁποῖο θὰ σηκώνουν ὄχι χέρια ὑπασπιστῶν καὶ στρατηγῶν ἀλλὰ ἄυλα χέρια καὶ φτερά ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων· θρόνος ποὺ θὰ λάμπη παραπάνω ἀπὸ τὸν Ἥλιο καὶ τὸν Σείριο· θρόνος, στὸν ὁποῖο θὰ κάθεται ὄχι ὁ ἄλφα ἢ βῆτα ἐπίγειος δυνάστης, ἀλλὰ «**ὁ δίκαιος Κριτῆς**», «**ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων**» (Β' Τιμ. 4,8. Α' Τιμ. 6,15), ἐκεῖνος ποὺ ἔχει στὰ χέρια του τὰ κλειδιά τῆς ζωῆς, «**τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἔθους**» (Ἀπ. 1,18), ἐκεῖνος ποὺ ἐδῶ στὴ γῆ περπάτησε γυμνός κι ὁ κόσμος ἀντὶ θρόνου τοῦ ἐπιφύλαξε ἓνα σταυρὸ καὶ πάνω σ' αὐτὸν ἐξέπνευσε, ἐκεῖνος ποὺ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου τοῦ εἶπαν τότε ἐμπαικτικὰ «**Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων**» (Ματθ. 27,29. Μάρκ. 15,18. Ἰω. 19,3), ἀλλὰ στὸ τέλος πραγματικὰ καὶ μὲ φόβο καὶ τρόμο θὰ γονατίσῃ μπροστὰ του «**πᾶν γόνυ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα**» θὰ ὁμολογήσῃ (Φιλ. 2,10-11) ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου.

Μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ βῆμα θὰ παρουσιαστοῦν **οἱ ὑπόδικοι**. Εἶδατε ποτὲ σὲ δικαστήριο πῶς ὁ κατηγορούμενος μὲ μάρτυρες καὶ δικηγόρους, μὲ ὅλη τὴ στάσι τὸ ὕφος καὶ τὰ δάκρυα προσπαθεῖ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸ δικαστήριο, κι ὅταν ὁ δικαστὴς τοῦ μιλήσῃ γλυκὰ νιώθει ἐλπίδα, ἐνῶ ὅταν ὁ δικαστὴς ἢ ὁ εἰσαγγελέας μιλήσουν αὐστηρὰ τότε τρέμει ἢ καρδιά του; Ἐὰν τρέμουμε μπροστὰ σὲ ἐπιγεῖους δικαστὰς, «**ὦ ποῖος φόβος τότε!**» (δοξα. ἐσπ. Σαβ. Ἀπόκρ.), ὅταν παρουσιαστοῦμε μπροστὰ σ' Ἐκεῖνον τὸν ἀδέκαστο «**κριτὴν Θεὸν (τῶν) πάντων**», «**ζώντων καὶ νεκρῶν**» (Ἐβρ. 12,23. Πράξ. 10,42)! Τότε θὰ σταθοῦν μπροστὰ του οἱ βασιλιᾶδες, οἱ στρατηγοί, οἱ πλοῦσιοι, οἱ ἄσωτοι, οἱ κλέφτες, οἱ ψευδομάρτυρες, οἱ ἐπίορκοι, οἱ βλάσφημοι, οἱ μάγοι, οἱ παιδοκτόνοι, οἱ ἀχάριστοι, οἱ ἄστοργοι στοὺς γονεῖς,

αὐτοὶ ποὺ διέπραξαν ὄργια... ὅλοι θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ στὸ κριτήριο καὶ θὰ τρέμουμε σὰν τὰ φύλλα ὅταν πνέῃ σφοδρὸς ἄνεμος.

Καὶ ὁ «**δικαιοτάτος Κριτῆς**» (ἐσπ. Σαβ. Ἀπόκρ.) θ' ἀνοίξῃ τὰ **βιβλία** τῶν πεπραγμένων. Εἶνε ψέμα ἂν κάποιος πῆ πῶς ξέρει τὸ διπλανό του, ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα του, ἢ γυναῖκα τὸν ἄντρα της. Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἓνα κλειστὸ βιβλίον, ὅπου τὰ μυστικά του μένουν ἐπτασφράγιστα. Τότε λοιπὸν «**βιβλοὶ ἀνοιγῆσονται, φανερωθήσονται πράξεις**» (ἐσπ. Σαβ. Ἀπόκρ.) καὶ συνειδήσεις. Θὰ κριθοῦν ὄχι μόνο τὰ **ἔργα**, τὰ ἐξωτερικά μας ἔργα, ἀλλὰ καὶ τὰ **λόγια**· τὸ Εὐαγγέλιο λέει, ὅτι θὰ ἀπολογηθοῦμε γιὰ κάθε «**ἀργὸν λόγον**» ποὺ εἶπαμε (Ματθ. 12,36). Καὶ μόνο τὰ ἔργα καὶ οἱ λόγοι; Καὶ ἡ σκέψι μας ἀκόμα, ναὶ αὐτὰ ποὺ σκέπτεσαι. Γιατί πές μου τί σκέπτεσαι τὴ νύχτα, νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι. Ὁ Κριτῆς θὰ κρίνῃ **μὲ ἀκρίβεια**, θὰ ζυγίσῃ ὄχι μὲ πλάστιγγα ἀλλὰ μὲ ζυγαριὰ φαρμακείου, ποὺ ζυγίζει καὶ τὸ τελευταῖο δράμι, τὴν τελευταία οὐγγιά, τὸ τελευταῖο γραμμάριο. Λέει κάπου τὸ Εὐαγγέλιο ὅτι «**καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς (μας) πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσὶ**» (Ματθ. 10,30). Τί σημαίνει αὐτό· ὅτι ὁ Κύριος, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σῦρος, ξέρει καὶ θὰ κρίνῃ μὲ ἀκρίβεια καὶ τοὺς **λογισμοὺς** ποὺ ἔχουμε μέσα μας.

Ἐνας ἄπιστος ζοῦσε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ὑπάρχει κόλασι. Μιὰ μέρα ὁμως **ἡ ἀπιστία του κλονίστηκε**· βρῆκε κάποιον ἀγράμματο, ποὺ ἔσκαβε τὴ γῆ, κι αὐτὸς τοῦ εἶπε· –Λές πῶς δὲν ὑπάρχει· καὶ ἂν ἓνα τοῖς χιλίοις ὑπάρχη; τί γίνεται τότε;... Καὶ ὄντως· μπορεῖ ὅλοι νὰ ψεύδωνται, ἀλλὰ ἓνας δὲν μᾶς εἶπε ψέμα ποτέ, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός· αὐτὸς μᾶς βεβαιώνει.

* * *

Τὸ συμπέρασμα, ἀδελφοί μου. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μᾶς μοίρασε **προσκλήσεις**. Ὅταν ἔρθῃ κλήσι **γιὰ δικαστήριο**, σταματᾶς κάθε τι ἄλλο, προσπαθεῖς νὰ βρῆς μάρτυρες ὑπερασπίσεως, πληρώνεις δικηγόρους. Τώρα λοιπὸν πήραμε πρόσκλησι, καὶ **ἔρχεται ἡ ἡμέρα τῆς δίκης, ἡ ἡμέρα Κυρίου παντοκράτορος** (βλ. Πράξ. 2,20. Ἀπ. 16,14). Μάρτυρες ὑπερασπίσεως καὶ δικηγόροι ἐκεῖ θὰ εἶνε τὰ ἔργα μας, αὐτὰ καὶ μόνο. Γιά σκέψου· ὑπάρχει ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει ὅλα, κ' ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα.

Ἄς πέσουμε **σὲ μετάνοια**. Καὶ **μὲ τὶς λαμπάδες ἀναμμένες** ὅπως οἱ φρόνιμες παρθένες, ὅταν ἀκουστῆ ἢ φωνῆ «**Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται**» (Ματθ. 25,6), νὰ σπεύσουμε νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε. Νὰ πέσουμε στὰ πόδια του καὶ νὰ ποῦμε· Χριστέ, ἐλέησόν μας διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**